

Губернатор д-р Вехтер у серці Гуцульщини

Репортаж власного кореспондента

Жабя, у травні.

(тп) Успілилося крізь світлі хмари сонечко, грім вбрался молоданькою зеленню, а гуцули в чарівних чистеньких одягах спливають на село, як весняні потічки.

В Жабю на царинці біля церкви величезним колом обгонять кілька сотень расових волів, а в іншому місці змагаються расові коні. Всередині представники Рільничої Палати в Львова та Коломийського Крайспівдарту разом з гуцулами оглядають худобу та вибирають расових самців. Біля умяної смеріччя брани шкільні діти своїми забавами та щибетанням нагадують свято весни та „Долонийський хід“.

Заграли весняні трембіти. Приїзд Пана Губернатора на два тижні і прискорив гуцульську весну — Юрія, бо від Юрія можна грати в трембіти. Ніжні весняні тони трембіти дали вістку на зелені грім, що в Жабю гостює Високодостойний Гість. Перед брамою спинилась автомашина. Це був Пан Губернатор в товаристві Крайспівдарту п. Фолькмана. Посадник громади в Жабю С. Корибутяк в товаристві гуцулів, Делегатури У. О. К. та службовців, старим українським звичаєм просить в гостину на хліб та сіль. Як волосний старшина підкреслює тут велику честь, що припала йому витати в імені українського населення Гуцульщини Пана Губернатора і всіх Достойних гостей, дякує за відвідини та прирікає вірність, послух і лояльність співпрацю для спільного добра.

Приймаючи з вдовільям хліб та

сіль, Пан Губернатор дякує українському населенню за дотеперішню співпрацю. Панові Губернаторові відоме шире наставлення українського населення Гуцульщини до німецького народу і влад. Зокрема, за даними Округного Старости підкреслює совісність у праці населення збірної громади Жабя та обіцяє вдяку і нагороду по скінченні війни. Грімке „Слава“ лунає у відповідь, а ніжна трембіта повістуеть ті слова далеким верхам. Орхестра грає гуцульський марш. Дружним гуртом входять на царинку. Пан Губернатор, оточений гуцулами, приглядається виборові волів та коней. Цікавиться побутом населення, звичаями та індивідуальним життям гуцулів. В розмові з гадами знаходить старих воєнних комбатантів, близько цікавиться їхньою долею. Опісля оглядає приміщення шпиталю і під грімке „Слава“ від'їждить на Львю, щоб за пів години з'явитись на закінчення курсу ватагів та депутатів у Рільничій Школі в Жабю.

В обширній залі Рільничої Школи зібралися 65 газдів-учнів курсу wraz із своїми керівниками. Від імені курсантів вітає Пана Губернатора господар села Жабя, Дмитро Гапчух. В своїй промові зложив подяку представникові німецького уряду за звільнення краю від большевицького ярма. Вказав на велику доцільність і потребу курсів та взагалі хліборобського вишколу, бо зокрема за останні два роки знищено цілу господарську систему, а навіть фахівців. В своїй відповіді Пан Губернатор звернувся до господарів

та вияснив їм їхнє значіння і завдання в державі. Всім одне завдання — переможно і якнайскорше закінчити війну. Все інше мусить підпорядкуватися і уступити тій цілі. Одні воюють на фронті, а другі мусять забезпечити той фронт. Пан Губернатор вказав на величезні жертви війни, на знищення, нужду, вдів, сиріт, і на те, що українське село зобов'язане німецькому народові за свою волю. Всі без огляду на труднощі і невгоди повинні виконувати прикази влади та загосподарити землю. Нагорода за працю напевно зустрине всіх по закінченні війни.

Гуторячи з курсантами, перейшли в харчівну залю, де Пан Губернатор разом зі своїми гостями, представниками місцевої влади та гуцулами сіли за спільний обід.

В часі обіду відбувся гарно придуманий показ гуцульського побуту, організований громадою та Делегатурою У. О. К. Пан Губернатор живо цікавився гуцульськими строями, танками, піснями та взагалі культурою Гуцульщини. Після обіду Пан Губернатор виїхав у гори, щоб ближче познайомитися із життям населення, способами праці та потребами.

Гуцули зрозуміли, що Галицького Губернатора цікавить праця. П техніка, висліди та те, що реально зближує до переможного кінця війни. Тому Пана Губернатора вітали господарі і уряд працюючи. Вітали щиро, а тільки у вільних хвиликах відпочинку показували свої культурні надбання.

Домашні вовняні вироби в Золочівщині

Львів, 15 травня.

(тп) Про більші досягнення в продукції вовни, та про вовняні вироби, звичайно, доводиться говорити там, де плавають більшу кількість овець, тобто на Поліссі, в степовій смузі України та в Карпатах. Золочівщина лежить у полосі, де, з уваги на відсутність більших пасовищ, хоч стан овець розмірно невеликий, але все таки й тут з дуже давніх часів розвинувся своєрідний домашній промисел, що переробляє в різних видах місцеву продукцію вовни. Розвиток фабричного промислу, розбудова залізниць та зв'язана з тим поява готових матеріалів, на одяги на краєвм ринку яких 70—80 років тому впадали ще більш на обмеження хову овець, так що тепер в господарстві знайдете не більш 2—5 штук одні тварини, а й ті господарства — це заледве 15—20% за-

лого рівноцінно з усіх боків. Після того розпорюють бічні шви, а сукно сушать на вільнім повітрі.

З такого сукна шиють зверхню оди: курмани та бунди, що добре захищають перед холодом і дощем, швидко не нищють і служать селянинові який десяток років. Комір та рукави цієї одяжі обшивають чорним фабричним сукном, а полич, край рукавів і кишені облямовують боксовою шкурою. Вживають застібок з чорної тасьми. Буває, що на сукно нашивають також прикраси. Бунди мають „бородичи“ (богородичі), тобто каптурі, пришиті на плечах. Їх закладається підчас дощу, або заметілі на голову, а в погоду можна вживати їх замість кобелі для переховання невеликих предметів, куплених на торзі.

З вовняних ниток плетуть також теплі господарські рукавиці на спе-

цями знайомилися з технікою трикотарських робіт, видно далекойдучі спроби використати місцеву вовну для виробу светерів, скарпеток, шаліків, шапочок тощо.

Очевидно, під теперішню пору населення у зрозумінні свого обов'язку всіма силами причинитись до переможного закінчення війни здає свої запаси вовни державі та складає пожертви для фронту такою у формі сирих і виправлених овечих шкур, футер і вовняних домашніх виробів.

ГОДІВЛЯ КІЗ

Львів, 15 травня.

(тп) Корисність з годівлі кіз виявилась найкраще саме тепер підчас війни. Доказом цього велике збільшення числа кіз в сільських і місь-